A°. 1841. N°. 133.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 'sweeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dingsdag, Woensdag, Donderdag en Zaturdag, is f 5 in de drie maanden.)

ZATURDAG 10 JULI.

(De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Buitenlandsche berigten.

EGYPTE.

Beyrut, 25 mei. De politische aangelegenheden bevinden zich voortdurend op denzelfden voet; de bergbewoners willen nog steeds geene belastingen betalen en de regering bevindt zich in de grootste verlegenheid, daar zij niet geëerbiedigd wordt en geene magt heeft om zich te doen ontzien. Waren de bergbewoners niet bezig met het inzamelen der zijde, zoo zouden zij de Turken reeds aangegrepen hebben. (*Allg. Zeit.*)

Aleppo, 14 mei. De politische toestand van Syrië is thans treurig, men ziet niets dan achteruitgang. De wegen zijn onveilig en overdekt met roovers; de verdraagzaamheid die onder *Ibrahim* heerschte, is verdwenen; Christenen en Joden worden dagelijks beleedigd; het gouvernement is krachteloos en geheel Turksch, de bevolking, wel is waar rustig, maar toch gewapend en bereid om bij de minste gelegenheid op te staan. (*A. Z.*)

GRIEKENLAND.

Triest, 22 juni. Het gerucht verspreidt zich nogmaals van een beduidend gevecht op het eiland Candia tusschen de opstandelingen en de Turken, hetwelk eenen ongelukkigen uitslag voor de eerstgenoemden zou hebben gehad. (*A. Abd. Z.*)

ZWITSERLAND.

Men schrijft uit Bern: Het lijdt geen twijfel of de Aargausche vraag krijgt op den aanstaanden landdag eene onverhoopte beslechting; men kent de instructiën der gezantschappen, die bijna alle den toon der matiging hebben laten varen; slechts Bern is onveranderd gebleven; Schwijtz moet zelfs, luiden particuliere berigten, gezind zijn om den ouden band te verbreken. (*Karlsr. Z.*)

PRUISSEN.

Berlijn, 2 juli. Gisteren had de opening van het regelmatig vervoer op den spoorweg van Berlijn naar Anhalt, voor den afstand tusschen hier en Juterborgh, plaats. De afstand van 8¾ mijlen werd in 1¾ uur afgelegd. (*Köln. Zeit.*)

ENGELAND.

Londen, 5 juli. Volgens eene door den *Courier* van heden avond medegedeelde beschouwing van den uitslag der tot nog toe bekende verkiezingen, zouden 188 Whigs en 169 Tories voor het parlement herkozen zijn en dus eene meerderheid van 19 voor de ministeriëlen opleveren. Van de 74 nieuw gekozene leden zouden daarentegen 42 Tories en slechts 32 Whigs zijn. De kiezers van Londen, van de Israëlitische geloofsbelijdenis, hebben de kandidaten der Whigs krachtiglijk ondersteund, en daardoor derzelver algeheele nederlaag in de hoofdstad verhoed. Zoo, bij voorbeeld, hebben alleen van de 101 kiezers van *the ward of Aldgate*, 97 hunne stemmen voor de liberale kandidaten uitgebragt.

— Volgens de *Naval and Military Gazette* zou de heer *Philip Durham* bestemd zijn, als opvolger van sir *Robert Stopford*, in het opperbevel der Engelsche vloot, in de Middellandsche zee.

— In den *New-York Herald* van 8 juni leest men, dat de agenten van de stoomscheepvaart-kompagniën en verscheidene scheepskapiteins van Nantes zich bij den Consul hebben vereenigd, om berigten mede te deelen aangaande het lot van het stoomschip *President*. Uit een door kapitein *Cole*, van het schip *Orpheus*, gedaan verslag blijkt, dat hij op 11 en 12 maart ll., in 36 gr. 46 m. lengte, 71 gr. breedte den *President* heeft ontmoet, zeer moeijelijk varende bij afgrijsselijk weder en hooggaande zee. Hij vermoedt, vermits de stoomboot zich toenmaals op eene uiterst gevaarlijke plaats tusschen de banken van Nantuckt en St. Georges bevond, dat de hooge zeeën, die over het dek moeten zijn gegaan, zeer wel binnen het vaartuig hebben kunnen dringen en de vuren uitblusschen. Gedurende den ganschen nacht bleef het weder even onstuimig en des anderen daags liep de wind plotselijk om, waardoor de zee nog holler werd; deze storm hield aan tot den 13den. Het stoomschip *President* zal dien storm niet hebben kunnen uithouden, maar met alles wat aan boord zich bevond naar den afgrond zijn gezonken vóór het einde van 13, of waarschijnlijk reeds in den vreesselijken nacht van 12 op 13 maart. De vereeniging van zeevaartkundigen nam dat gevoelen aan.

— Uit Nieuw-York zijn tijdingen ontvangen van 19 juni, doch dezelve behelzen geen nieuws van belang. — De gouverneur van Canada heeft den 14den de zitting der wetgevende vergadering van de nu vereenigde provinciën Boven- en Beneden-Canada geopend. Hij heeft bij die gelegenheid verklaard, dat H. M. de koningin vastelijk besloten heeft, den heer *M. Leod* (een ingezeten van Canada) met al hare magt te beschermen.

FRANKRIJK.

Parijs, 6 juli. In augustus zullen 19000 man, waaronder 4500 man ruiterij, een kamp bij Compiègne betrekken, ten einde, onder bevel van den hertog *van Nemours*, in den wapenhandel te worden geoefend.

— In Madrid is men nog altijd bekommerd over den in Catalonie heerschenden geest van regeringloosheid.

— Den 29sten waren de onderhandelingen, wegens de geldleening met de Spaansche kapitalisten, nog geenszins afgeloopen. De Spaansche minister van financiën heeft eene wet voorgesteld, waarbij de kerkelijke goederen, en die der wereldlijke geestelijkheid, nationale eigendommen worden verklaard, en deze wet schijnt bij de gedeputeerden bijval te hebben gevonden.

— Men verzekert, dat het bewind voortaan al de veroordeelden, ter zake van staatkundige misdrijven, welke in St. Pelagie gevangen worden gehouden, naar Vincennes zal doen overbrengen.

— Men begint reeds toebereidselen te maken voor de viering der juli-feesten; dezelfde architect als verleden jaar is met de directie der werkzaamheden belast.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 8 juli. Heden is de tweede haringjager te Maassluis aangekomen, medebrengende 49 ton en zeer verschillende berigten ten aanzien van de vangst. De prijs is 80 c.

's Gravenhage, 7 juli. Heden is door Z. Exc. den baron *van Zuijlen van Nijevelt*, minister van staat, belast met de generale directie voor de zaken der hervormde kerk, enz., vergezeld van den heer secretaris en adviseur *Janssen*, de zesentwintigste vergadering van de Algemeene Synode der Nederlandsche hervormde kerk geopend.

— H. K. H. mevrouw de prinses *Frederik der Nederlanden* heeft eenen goeden nacht doorgebragt en bevindt zich zeer wel. De jonggeborene prinses is welvarende. *Wellenbergh*, *Mirandolle van Ghert*, Med. Doct.

Huis te Paauw, onder Wassenaar, 7 juli 1841.

§ *Haarlem*, 8 juli. »In de vergadering der provinciale staten van heden, merkte de gouverneur aan, dat, daar in dit jaar 5 leden voor de Tweede Kamer moeten aftreden, en de volgende jaren slechts 3 en 2, er eene zekere onregelmatigheid in de verkiezing bestaat, ter wegneming waarvan hij voorstelde dat een der te verkiezen leden (bij het lot aan te wijzen) slechts voor twee jaren zou worden benoemd, ten gevolge waarvan in geen jaar 2, maar 3 — 3 en 4 keuzen te doen zouden zijn. Van de 66 tegenwoordige leden beschouwden er 25 dat voorstel strijdig met artikel 84 der grondwet, en stemden er alzoo tegen; toen de meerderheid echter anders besloten had, verzochten zij aanteekening hunner stemming in de notulen. Bij het lot werd vervolgens uitgemaakt, dat, indien de heer *van Bleiswijk* ingekozen wierd, hij alsdan degeen zijn zou, die 2 jaren zitting zou hebben in plaats van 3. — Nu ging de vergadering over tot de stemming over de uitvallende leden; ter vervanging van jhr. *Clifford* werd gekozen de heer *Uitwerf Sterling*, officier bij de criminele regtbank, met 38 stemmen, tegen den heer *Diemont*, die 23 stemmen had. De overige uitvallende leden werden alle herkozen, en wel: jonkheer *Warin* met 56 stemmen; jonkheer *Backer* met 54 stemmen; mr. *van Akerlaken* met 56 stemmen en de heer *van Bleiswijk* met 39 stemmen. — Als leden van gedeputeerde staten werden herkozen: de baron *van Pallandt tot Eerde* met 40, de heer *van Stralen* met 62 stemmen."

— Een andere correspondent deelt ons nog het personeel van eenige benoemde commissiën mede; als: *financiële commissie*: de heeren *van Styrum*, *van Orden*, *Mogge Muilman*, *Cramer*, *van Stralen*, *Pont*, *v. d. Oudermeulen*, *A. Willink*, *Perk*, *C. Koker* en de griffier der staten. — Commissie omtrent het uitdiepen van de *Voorzaan* en over de dijkgronden en dijklasten, — het laatste overeenkomstig het voorstel van den heer *Diemont* — de heeren *Brugmans*, *Reaal*, *de Vries*, *van Rooij*, *van Reenen*, *Kluppel*, *Winterborg*, *Diemont* en *Teding van Berkhout*. — Commissie tot herziening der reglementen: de heeren *Bosch van Drakestein*, *Alewijn*, *B. C. de Lange*, *van Hall* en *Maas*. — Commissie tot de herziening der keuren op de springhengsten, de heeren: *Hooft van Vreeland*, *van Rijneveld*, *Weldijk* en *Matthiessen*. — Commissie over het verstuiven der duinen en beplanten derzelve, de heeren: *Rendorp*, *Fontein Verschuir*, *Barnaard* en *Keijzer*.

Helder, 7 juli. Heden namiddag is ter reede gearriveerd het keizerlijk-Russische fregat *l'Aurore*, aan boord hebbende Z. K. H. den Russischen grootvorst *Constantijn*, vergezeld van de Russische korvet prins *van Warschau* en de brik *Casarski*. Z. K. H. schijnt niet voornemens te zijn heden avond te debarkeren. Ook is het voor alsnog onzeker of de grootvorst over de Zuider-Zee met de provinciale stoomboot *de Noord-Holland*, den wel op eenige andere wijze naar Amsterdam zal vertrekken.

PROVINCIALE STATEN VAN GELDERLAND.

Vergadering van donderdag, 8 juli 1841.

Bij het oplezen der namen, blijken aanwezig te zijn 81 leden, en afwezig de heeren *H. J. C. J.* baron *van Heeckeren van Enghuizen*, *S. van Lijnden van den Oldenaller en de Snor*, *S.* baron *van Eck van Overbeek*, *F. W.* grave *van Reede van Middachten*, *M. de Bruijn*, *J. Meijer*, *G. Kolff*, *H. van Rieden*, *H. F van Meurs* en *P. P. Everts*.

Het gebed wordt gedaan.

De heer en mr. *E. G. Ardesch*, bij vernieuwing tot lid der vergadering benoemd, wordt binnen geleid, hernieuwt den eed bij handtasting en neemt zitting.

De aanteekeningen van het verhandelde in de vorige vergadering worden gelezen, en met eene aanvulling goedgekeurd.

Wordt voorgelezen een besluit des koninge, waarbij, in afwijking van artikel 74 van het reglement op de zamenstelling der provinciale staten, de som van f 2000, telken jare uit 's lands kas toe te staan tot vergoeding

der reiskosten van de leden dezer vergadering, wordt verminderd op f 1500.

Aangenomen voor kennisgeving.

Wordt gelezen een voorstel van het lid mr. *J. M. de Kempenaer*, strekkende om niet te berusten in het medegedeelde, bij het verslag der gedeputeerde staten, dat de koning verlangt, dat de toelagen voor schoolonderwijzers en schoolgebouwen voortaan niet meer uit 's rijks schatkist, maar uit de provinciale fondsen zullen worden gevonden; maar bij eerbiedig adres aan den koning daartegen, als niet strookende met artikel 224 der grondwet, de bezwaren der vergadering bloot te leggen;

en gesteld in handen van de heeren *J. C. H. P.* baron *Sweerts de Landas*, *O.* baron *van Wassenaar Katwijk*, *J. M. de Kempenaer*, *L. A. J. W.* baron *Sloet*, *F. T. Engelenburg* en *J.* baron *van Pallandt van Walfort*.

Wordt gelezen een adres van de geërfden van den polder Erichem, zich bezwarende dat zij met andere, hun vreemde polders zijn vereenigd, en verzoekende, dat zij alleen met Buren vereenigd een afzonderlijken polder mogen uitmaken, onder een afzonderlijk bestuur:

en gesteld in handen der commissie voor de polderzaken.

De heer *J. M. de Kempenaer* doet, namens de op gisteren daartoe benoemde commissie, verslag op het voorstel van den heer *A. van Barneveld*, strekkende, om met eenige wijziging dat voorstel te ondersteunen, en de gunstige uitwerking daarvan te bevorderen.

Dat verslag wordt ter vergadering van morgen aan de orde gesteld.

De heer gouverneur geeft te kennen, dat zal worden overgegaan tot de beraadslaging over de aan de orde gestelde polderzaken.

De heer *de Kempenaer* stelt voor, in de bestaande omstandigheden en bij den strijd die over de grondwettigheid van het polder-reglement wordt gevoerd, gedurende de vergadering van dit jaar, geene polderzaken in beraadslaging te nemen, maar de gelegenheid open te stellen, om liever eene geheele herziening van dat reglement tot stand te brengen, en daardoor de schroomelijke nadeelen voor te komen, die uit de nietigverklaring van dat reglement, door wetgevende of regterlijke magt uitgesproken, moeten voortvloeijen.

Voor dit voorstel hebben de heeren *de Kempenaer*, *van Nispen van Sevenaar*, *van Nispen van Pannerden*, *van Nagell van Wisch*, — *tegen* hetzelve de heeren *L. J. C. van Nispen*, *J. Kerkhoven* en *van Bandwijck* het woord gevoerd.

In omvraag gebragt zijnde wordt dit voorstel met 57 tegen 25 stemmen aangenomen.

Daar er niets meer aan de orde is, wordt de vergadering gesloten en de volgende gesteld op morgen ten 12 ure.

ARNHEM, 9 juli.

In de zitting der staten van den 7den werd voorgelezen een brief van den minister van binnenlandsche zaken, begeleidende een koninklijk besluit van 29 juni 1841, behelzende het voorstel om:

1°. het getal der leden van gedeputeerde staten te verminderen van 7 op 5;

2°. het traktement te vermeerderen van f 1500 op f 2000;

3°. inmiddels de beide openstaande plaatsen in dit collegie niet te vervullen.

Gaarne hadden wij copie gehad van voormelde stukken; doch daarin schijnt bezwaar gevonden; wij houden ons dus geheel aan de bovenstaande opgaven, en moeten alsdan erkennen niet te kunnen inzien op wat grond zoo veel leden der staten ontevreden schijnen over den brief en het besluit. Alvorens het verslag der zitting te hebben gelezen, hoorden wij het gebeurde onder een min juist daglicht voorstellen. Men sprak er van als van eene arbitraire tusschenkomst der regering in provinciale zaken, als eene soort van ontvangen last. Doch dit schijnt nu geenszins het geval; er is bloot een voorstel ingekomen, hetwelk de staten al dan niet kunnen aannemen, en hetgeen hen volstrekt niet verhindert om, des goedvindende, de vacante plaatsen in het collegie van gedeputeerden onverwijld te vervullen. — Onder de vorige grondwet, in de laatste jaren althans, had de regering een voorstel als het onderhavige niet kunnen doen, naardien het getal gedeputeerden en derzelver tractement bij de provinciale reglementen vastgesteld was, en die reglementen kracht van grondwet hadden gekregen, luidens art. 7 der toenmalige grondwet. Doch daar nu dit art. 7 bij de wijziging der grondwet vervallen is, belet niets de regering een voorstel te doen gelijk het bovengemelde. Er kan dus bij de staten slechts kwestie zijn van deszelfs doelmatigheid. Wat ons betreft, zoo zijn wij niet genoegzaam bekend met de werkzaamheden der gedeputeerden, om te kunnen beoordeelen of het getal van 5 leden toereikend is: daarover kunnen wij ons gevolgelijk niet uitlaten, — doch wat de vermeerdering van traktement aangaat, dit voorstel schijnt bevreemdend, in eenen tijd inzonderheid, dat er zoo veel sprake is van bezuinigingen en iedereen de noodwendigheid er van erkent. Indien de Geldersche gedeputeerden — wat wij niet gelooven — tegen eenige vermeerdering van werk mogten opzien en daarin bezwaar mogten vinden, zoo zouden zij zich door geen vermeerdering van f 500 laten overhalen. Dit te denken van schatrijke menschen als de baronnen VAN PALLANDT, BRANTSEN VAN DE ZYPE, TORCK VAN ROZENDAAL, enz. zou bespottelijk wezen, te meer daar geen dier heeren voor gierig doorgdat, en zij integendeel zeer gaarne een voorbeeld zouden willen geven van tot de zoo gewenschte bezuiniging bij te dragen door eenige uren meer aan de dienst des lands te wijden. Daarbij bewijst het aanmerkelijk getal kandidaten voor de vacante plaatsen, dat het traktement van f 1500 geenszins te min beschouwd werd.

Men schijnt dus de staten van Gelderland in ernstige overweging te mogen geven, om, overeenkomstig het voorstel, in het koninklijk besluit vervat, het getal der leden van gedeputeerde staten van 7 te verminderen op 5; Z. M daarbij eerbiedig te kennen gevende dat zij er, bij de zoó gewenschte bezuinigingen, bezwaar in vonden, het traktement te vermeerderen; zoodat zij in afwachting van Z. M. goedkeuring op deze verandering in hun reglement (overeenkomstig art. 150 en 151 der grondwet) inmiddels de openstaande plaatsen niet hadden vervuld.

Mengelwerk.

Het ontwerp van wet, betrekkelijk de Algemeene Rekenkamer.

(*Ingezonden.*)

Het zal, dunkt ons, wel geen betoog behoeven, dat, volgens den geest en den zin der grondwet, de algemeene rekenkamer voornamelijk is daargesteld om te zorgen dat *regelmatigheid* en *waarheid* onveranderlijke eigenschappen zullen worden van ons financiëel beheer, over deszelfs *geheele uitgestrektheid*. Evenmin zal het wedersproken worden, dat de vertegenwoordiging vooral op de indiening eener nieuwe wet voor de algemeene rekenkamer heeft aangedrongen, om onregelmatigheden als die, welke onder het vorig bestuur in de financiën hebben plaats gegrepen, in het vervolg voor te komen en onmogelijk te maken. En echter, hoe vele nuttige bepalingen de onderwerpelijke wet ook bevat, levert zij toch, naar ons inzien, geenen genoegzamen waarborg tegen de herhaling van dergelijke onregelmatigheden op.

Wij koesteren, ten aanzien van den tegenwoordigen minister van financiën, wel geene vrees voor onwettige handelingen; maar kennen zijne opvolgers niet. Daarom willen wij trachten het onvoldoende der ingediende wet aan te toonen, en te bewijzen, dat, ook bij het in volle werking zijn dier wet, de grootste onregelmatigheden zouden kunnen plaats grijpen.

Het is algemeen bekend, dat het aanzienlijk te-kort, hetwelk in het vorige jaar, bij de openlegging van den staat onzer financiën, is te voorschijn getreden, ten deele was ontstaan, door dat de regering, om de kosten harer volharding te kunnen bestrijden, uit fondsen, tot bijzondere einden bestemd, die onder haar bereik lagen, gelden had opgenomen, die zij er later niet in kon doen wederkeeren. Thans bestaan er nog vele zulke bijzondere fondsen, die bij de rekenkamer denkelijk geheel onbekend zijn: en hoewel er in de onderwerpelijke voordragt onderscheidene niet zeer duidelijke bepalingen voorkomen, die grond zouden kunnen opleveren voor het vermoeden dat de regering voornemens is, *alle* ontvangsten en uitgaven, ook die betrekkelijk de bedoelde fondsen, aan de contrôle der rekenkamer te onderwerpen, zoo gelooven wij echter niet, dat dit voornemen bij haar bestaat. Artikel 32, toch, bepaalt, dat de rekenkamer niet zal medewerken tot eenige betaling, die niet op de begrootingswetten of andere daarmede gelijkstaande wetten gegrond is. Beschouwt men nu die bepaling in verband met het laatste gedeelte van artikel 38, hetwelk voorschrijft, dat, voor zoo verre de rekeningen en verantwoordingen, bij art. 200 der grondwet bedoeld, *ook zullen betreffen eenige* rijks bijzondere fondsen, daaromtrent de indeeling zal worden gevolgd, die deswege bij de betrokkene speciale wetten *mogt* voorkomen; dan schijnt daaruit te blijken, dat de regering zich wil voorbehouden, om de speciale fondsen, welke zij beheert, *al of niet* in eene wet te doen opnemen, en om dezelve dienvolgens, *naar verkiezing*, aan het toezigt der rekenkamer te onderwerpen of te onttrekken. Het komt ons dus zeer waarschijnlijk voor, dat de regering die fondsen, welke uit zich zelven ongenoegzaam zijn, en daarom uit de begrooting moeten worden aangevuld, en die, welke te algemeen bekend zijn om geheim te kunnen blijven, — bij voorbeeld het fonds der gevangenissen, het fonds tot onderhoud van bedelaars, en dat der landsdrukkerij — aan het toezigt der algemeene rekenkamer zal onderwerpen; maar dat zij daarentegen die fondsen, welke geene subsidiëring uit de begrooting vereischen, — zoo als het fonds der octrooiregten, het fonds der inkomsten van den ijk, en zoovele anderen — aan dat toezigt zal onttrekken; zoolang dit kan plaats hebben is dus ook de herhaling der oude onregelmatigheden mogelijk.

Die mogelijkheid zal ook nog altijd blijven bestaan, zoo er eene aanzienlijke leemte, welke thans in de wetsvoordragt bestaat, niet behoorlijk wordt aangevuld. Wij bedoelen hier vaste, doeltreffende bepalingen omtrent de contrôle en verantwoording van het kassierschap des rijks; bepalingen, waardoor het aan de regering onmogelijk moet worden gemaakt om de gelden, welke zich in de schatkist bevinden, tot andere einden dan derzelver oorspronkelijke, wettige bestemming te gebruiken; en aan welke bepalingen echter in de geheele wets-voordragt geen enkel artikel is toegewijd. Het is waarlijk ongerijmd, dat, terwijl de rekenkamer zich met de gestie van elken ontvanger der belastingen moet inlaten, zij geheel onkundig zal blijven van het aanwezen en het gebruik der massa van kapitalen, door die verschillende ontvangers ingevorderd; daar toch in de contrôle van die massa de grootste waarborg gelegen is.

Zal de rekenkamer aan het doel harer instelling beantwoorden, dan moet zij, naar ons begrip, volledige kennis dragen van *al* wat in de schatkist wordt overgestort, niets uitgezonderd. Zij moet, wijders, kunnen nagaan, dat *al* wat uit de schatkist is betaald, op wettelijke bepalingen berust; ten einde zij op bepaalde tijdstippen zich kunne verzekeren, dat het saldo, hetwelk verkregen wordt door de vergelijking van *al* wat ontvangen met hetgeen *wettig* uitgegeven is, zich werkelijk in de kas des rijks bevindt. Zonder eene dergelijke contrôle kunnen èn de begrootingen èn de rekeningen èn verantwoordingen van 's rijks ontvangsten en uitgaven schijnbeelden zijn.

Men zal der Staten-Generaal rekeningen en uitkomsten kunnen voorleggen, voor welker waarheid geenerlei bewijs zal bestaan. Want indien alleen de begrootingen worden gecontrôleerd, en dit niet met de schatkist zelve in al hare deelen plaats vindt, dan kunnen er immers altijd fondsen, tot bijzondere einden bestemd, in die schatkist blijven bestaan; dan zal men uit die fondsen immers uitgaven kunnen doen, welke op de begrooting moesten worden uitgetrokken, en waarvan rekening en verantwoording moest worden gedaan; dan zal men immers met een *batig saldo* op de *begrootingen* kunnen pronken, terwijl er eigenlijk *in de kas* een *te-kort* kan bestaan, dat vroeger of later ten laste der natie moet komen.

Om nu de rekenkamer tot het verkrijgen der boven bedoelde volledige kennis in staat te stellen, zou, naar ons inzien, bij de onderhavige wet moeten worden bepaald:

1°. dat alle ontvangsten en uitgaven, betrekkelijk de zoogenaamde speciale fondsen, welke ook derzelver oorsprong of strekking moge zijn, jaarlijks in de algemeene of in bijzondere begrootingswetten zullen worden opgenomen;

2°. dat aan de rekenkamer, door middel van maand- of kwartaalstaten, kennis zal worden gegeven van *al* de ontvangsten, op die fondsen gedaan en in 's rijks schatkist overgestort;

3°. dat de uitgaven, op die fondsen aan te wijzen, aan dezelfde formaliteiten zullen zijn onderworpen, als die, welke op de gewone rijks-begrootingen worden geïmputeerd;

4°. dat de rekenkamer, op bepaalde termijnen, gedetailleerde staten zal ontvangen van alle in 's rijks schatkist gedane stortingen, zonder uitzondering; met bijvoeging tevens der bewijzen van *alle* gedane betalingen, hoe ook genaamd;

5°. dat *al* die bewijzen van betaling van een *visa* of bewijs van vereffening der rekenkamer zullen moeten zijn voorzien, met uitzondering alleen van de rente-coupons der schuld, en van die betalingen, welke uit derzelver aard slechts bij wijze van krediet-opening kunnen geschieden; doch welke laatsten zullen moeten plaats hebben onder persoonlijke verantwoordelijkheid van den ambtenaar, op wiens aanvrage of bevel die

betalingen geschieden, en bovendien binnen eenen bepaalden termijn bij de rekenkamer zullen moeten zijn verëvend en geregulariseerd.

Er bestaat, wel is waar, thans eene soortgelijke verantwoording door het rijkskassierschap, als wij sub 4 hierboven hebben bedoeld, — doch zij is op verre na niet datgene wat wij zouden wenschen. De rekenkamer ontvangt thans globale opgaven van de plaats gehad hebbende ontvangsten en tevens de bewijzen der gedane uitgaven, welke laatsten echter geenerlei kenmerken van verëvening door de rekenkamer dragen.

Die stukken van uitgaaf bestaan, behalve in de bewijzen van rentebetaling en aflossing der geldleeningen, in zoogenaamde assignatiën en mandaten.

De assignatiën nu zijn, wel is waar, meestal uitvloeisels van betalingstukken, die reeds vroeger door de rekenkamer zijn of later door haar worden verëvend; maar, zoo als wij zeiden, zij dragen geenerlei kenmerk uit welke soort van betaling zij zijn voortgevloeid, en kunnen dus even goed voor geheel *onwettige* uitgaven worden afgegeven, zonder dat de rekenkamer in staat is zulks te contrôleren.

De mandaten worden alleen gebruikt tot het doen van betalingen op de zoogenaamde bijzondere fondsen. Zij dragen, evenmin als de assignatiën, eenig kenmerk, noch van de schuld, tot welker kwijting zij worden afgegeven, noch van het fonds, waarop zij worden geimputeerd. Deze mandaten leveren echter een nog veel gemakkelijker middel op tot het doen van onwettige uitgaven dan de assignatiën. De laatstgemelden worden namelijk afgegeven door de provinciale administrateurs der schatkist, maar de mandaten zijn niets anders dan wissels, onmiddellijk door den minister van financiën op de agenten van den rijkskassier getrokken, en waarvan de boeking alleen in de schrifturen der departementen van algemeen bestuur plaats heeft.

Om kort te gaan, het kassierschap des rijks of de zoogenaamde *Nederlandsche maatschappij ter begunstiging van de volksvlijt*, aan welke dat kassierschap is opgedragen, wordt bij de rekenkamer niet anders beschouwd dan als eene instelling, welke voor rekening van het gouvernement geld moet incasseren en uitbetalen. Bewijst die instelling nu maar door gekwiteerde stukken, *hoeveel* zij heeft uitgegeven, — dan is de rekenkamer voldaan en de maatschappij wordt gehouden voor gedechargeerd. Waarvoor en krachtens welke wettige bepalingen, die uitgaven zijn gedaan, dat vraagt de rekenkamer den rijkskassier niet, en daar zal zij zich ook in het vervolg niet mede inlaten, zoo er in de onderhavige wet geene bepalingen worden gemaakt in den geest als wij hierboven hebben aangegeven. En zal de rekenkamer in dat geval aan hare gewigtige bestemming, zal zij dan aan de bedoeling der grondwet kunnen beantwoorden? Zal zij dan het geld waard wezen dat zij kost? Deze vragen komen ons te duidelijk voor, om er het antwoord nevens te plaatsen.

Thans weet men niet, hoe het rijkskassierschap te beschouwen: óf als een *regeringsligchaam* in den trant van het voormalige amortisatie-syndicaat, óf als eene *particuliere maatschappij*, aan welke, als bij wijze van aanneming, het ontvangen en uitgeven van 's rijks geld is opgedragen. Moet de eerste beschouwing doorgaan, dan ontslaat het gebeurde met het amortisatie-syndicaat ons van het betoog, dat zulk eene instelling onvereenigbaar is met den geest onzer grondwet, onvereenigbaar vooral met den zin onzer vertegenwoordigers. Dan is het ook, zoo al geene onwettigheid, echter eene ongerijmdheid, dat de regering *aan zich zelve* (zoo als thans aan de maatschappij van volksvlijt geschiedt) *provisie* betaalt voor het ontvangen van haar *eigen geld*. Is de tweede beschouwing juist, en moet men dus de maatschappij van volksvlijt voor eene *particuliere* instelling houden, dan is het nog veel minder te gedoogen, dat er in de schatkist provinciale en bijzondere fondsen aanwezig zijn; want dan betaalt de regering uit de middelen der begrooting ook provisie voor het administreren van fondsen, waarmede de begrooting niets te maken heeft. Wij zouden met zulk eene *particuliere onderneming* echter nog vrede kunnen hebben, indien zij door *eigene* kapitalen het rijk voor mogelijke kwade trouw van hare agenten kon waarborgen en hare handelingen door de rekenkamer in dier voege werden gecontrôleerd als wij hierboven hebben opgegeven.

Maar, als wij ons niet bedriegen, dan bestaat het eigenlijke kapitaal der maatschappij van volksvlijt uit die domeinen, welke in der tijd, ter gedeeltelijke voldoening van het inkomen der kroon, zijn afgezonderd. En dat inkomen, bij de grondwet gewaarborgd, zal toch wel onder alle omstandigheden moeten worden opgelegd. Wij kunnen er dus geenen grooteren waarborg in vinden, dat de ambtenaren, met het verzamelen en uitgeven van 's rijks middelen belast, agenten zijn eener bijzondere maatschappij, dan dat zij agenten van de regering zelve waren. Maar wel zijn wij overtuigd, dat men, door afzonderlijke agenten te benoemen, die niets anders te doen hebben dan te ontvangen, uit te geven en den staat hunner kassen op te maken, en daarbij administrateurs aan te stellen welke die kassen moeten besturen, eene noodelooze, omslagtige en kostbare wijze van administratie heeft ingevoerd, welke tevens de verwarring in het financiewezen buitengemeen in de hand werkt. Ons bestek bedoogt niet de waarheid dezer drie punten in het breede aan te wijzen; zij komen ons trouwens, na al het voren gezegde, duidelijk genoeg uit zich zelven voor. Slechts dit willen wij daaromtrent opmerken:

Volgens het thans nog in werking zijnde reglement op het beheer van 's rijks geldmiddelen, bestaat er eene *drievoudige* contrôle nopens de opbrengst van 's rijks inkomsten. Van die opbrengst wordt namelijk aanteekening gehouden: 1°. bij de provinciale administrateurs der schatkist, 2°. bij de administratiën der onderscheidene middelen van ontvangst aan het departement van financiën, en 3°. bij de algemeene boekhouding aan dat departement. Nu zijn wij altijd van oordeel geweest, dat men genoegzame zekerheid omtrent de naauwkeurigheid van alle comptabiliteits-werk kon verkrijgen, door de boekingen en aanteekeningen door *twee* verschillende administratiën, over hetzelfde onderwerp gehouden, met elkander te vergelijken. Waarlijk, bij het lezen van gemeld reglement vindt men onderscheidene werkzaamheden voorgeschreven, waarvoor men geene andere nuttigheid kan bedenken, dan dat derzelver uitvoering en verificatie aan menig ambtenaar werk en brood moet verschaffen. Uit dat oogpunt hebben wij dan ook altijd de bemoeijingen der provinciale administrateurs van de schatkist, met al wat tot de ontvangsten in betrekking stond, beschouwd. Maar toegegeven al eens, dat zij tot nog toe noodig waren, om als derde personen de ontvangsten des rijks met juistheid te kunnen aanteekenen, — dan zal voor het vervolg hunne noodzakelijkheid in dit opzigt toch geheel vervallen; want de rekenkamer moet nu ook, en wel zeer naauwkeurig, de rijks-ontvangsten contrôleren. Dat collegie zal dus, door de aanteekeningen van het departement van financiën (welke daar reeds in dubbel zijn gehouden) te onderzoeken, geheel overeenkomstig den aard van deszelfs instelling handelen, en tevens de derde persoon in de contrôle kunnen uitmaken, op wien men bij genoemd departement zoo zeer gesteld schijnt te zijn. Voor het werk der ontvangsten zijn de provinciale administrateurs dus *onnoodig*. En dat hunne bemoeijingen met het werk der uitgaven *schadelijk* zijn, daar de assignatiën, welke zij afgeven, de rekenkamer beletten om het kassierschap des rijks naar behooren te kunnen contrôleren, vermeenen wij hierboven (over de verantwoording van dat kassierschap sprekende) genoegzaam te hebben aangetoond; terwijl het bovendien lastig is voor de belanghebbenden, vooral voor diegenen, welke niet in de hoofdplaats eener provincie woonachtig zijn, dat zij hunne ordonnanciën van betaling naar die hoofdplaats moeten opzenden, om daarvoor eene assignatie te ontvangen, welke dikwijls bij den agent van den rijks-kassier in *hunne eigene woonplaats* wordt voldaan.

Wij houden het dus voor noodzakelijk en raadzaam, om, ofschoon eenigzins gewijzigd, de vroeger afgeschafte betrekkingen van ontvangers-generaal weder in te stellen; en, hoewel zeer vereenvoudigd, in die betrekkingen de werkzaamheden der tegenwoordige administrateurs van de schatkist en agenten van den rijkskassier te vereenigen. Ofschoon die maatregel, wel niet bij de wet op de rekenkamer behoeft te worden bepaald, houden wij dezelve echter voor zoo heilzaam en noodzakelijk, dat wij die wet ongaarne zouden zien aannemen, indien zij geene bepalingen bevatte, welke tot dien maatregel moesten leiden.

Onder die bepalingen rekenen wij vooral de hier voren door ons aangegevene. Wanneer toch alle stukken, welke door den rijkskassier tot staving van de uit de schatkist gedane betalingen worden overgelegd, van een *visa* der rekenkamer moeten voorzien zijn, dan brengt dit van zelf de afschaffing mede van het papieren-geld (de assignatiën) waarmede de administrateurs tegenwoordig betalen en hetwelk daarna door den rijkskassier slechts wordt ingewisseld; dan zullen natuurlijk als bewijzen van verantwoording van den rijkskassier al die stukken aan de rekenkamer moeten worden overgelegd, welke thans door de administrateurs aan de departementen van algemeen bestuur worden ingezonden, en waarvan deze zooveel zij raadzaam achten aan de algemeene rekenkamer kunnen overleggen, of voor zich houden. Evenens zullen daardoor allerlei soort van mandaten vervallen; en wilde men dus blijven voortgaan, met de algemeene schatkist des rijks, zoo als thans geschiedt, te gebruiken tot eene schatkist voor allerlei bijzondere fondsen en tot eene schatkist voor iedere provincie in het bijzonder, dan zouden al die vreemde bestanddeelen onderworpen moeten zijn aan dezelfde bepalingen, welke voor de incassering en uitgave van de inkomsten des rijks zouden zijn vastgesteld; dan zou de rekenkamer van al die bijzondere en provinciale fondsen volledige kennis moeten dragen, ten einde zich (en dit behoort onmiskenbaar tot haren werkkring) te kunnen overtuigen, dat die gelden overeenkomstig derzelver bestemming worden gebruikt. Op die wijze alleen, is er niet slechts *eenheid* en *eenvoudigheid* maar ook *waarheid* in het financie-wezen te bekomen. Op die wijze zouden wij dan tevens van de geheimzinnige kostbare maatschappij van volksvlijt ontslagen raken; de minister van financiën zou aan het hoofd van het kassierschap des rijks staan, even als hij thans aan het hoofd staat van iederen tak van ontvangst in het bijzonder: dit ligt, naar ons inzien, ook geheel in den aard zijner betrekking. De agenten, of hoe men ze dan ook anders wilde noemen, zouden agenten zijn van dien minister. De uitgaven, voor de administratie van 's rijks schatkist benoodigd, zouden dan, even als alle andere, uit de begrooting voldaan, door de rekenkamer gecontrôleerd en aan de Staten-Generaal verantwoord moeten worden.

Wij gelooven gaarne, dat er, om dit vooruitzigt te verwezenlijken, vele nieuwe reglementen en instructiën zouden moeten worden daargesteld; maar daartoe is het ook hoog tijd en is de gelegenheid thans schoon. Alleen uit de zucht naar geheimzinnigheid en omslag, der vorige regering en hare dienaren eigen, is het langdurig bestaan te verklaren van een financiëel stelsel als het onze. Wij hebben grond om te vertrouwen dat geene laakbare gehechtheid, aan oude, heillooze bepalingen, geene vrees om nutteloze bedieningen af te schaffen, thans eene radicale hervorming zullen in den weg staan. Nederland heeft regt om te vorderen, dat het tijdstip der invoering eener nieuwe wet op de rekenkamer de geboortedag worde van *regelmatigheid* en *waarheid* in het bestuur der financiën.

Letterkunde, poëzie en muziek in Egypte. (1)

De Arabische letterkunde, eenmaal van zoo veel beteekenis, is zoo goed als uitgestorven, en bestaat tegenwoordig nog slechts uit eenige romannen, welke van mond tot mond gaan, door de bekende *sprookjes-vertellers*. Een derzelve: *de avonturen van Antar*, is door middel van vertalingen ook in Europa, met name, in Engeland bekend. Ieder verteller heeft zich bij voorkeur één roman eigen gemaakt, hetgeen des te gemakkelijker gaat, daar er weinig zamenhang bestaat tusschen enkele afdeelingen, zoo als den lezer blijkt uit den Persischen roman "*Avonturen van Hatim Tai*" die ook in het Hoogduitsch vertaald zijn, en, wat den vorm betreft, aan de Arabische gelijk zijn. Een dusdanig verteller zit aan den ingang van een koffijhuis op eene verhevenheid, van waar hij zijne toehoorders kan overzien, en begeleidt zijne voordragt, als er verzen in voorkomen, met een monochord. — De gasten rooken, drinken koffij en leggen door eene groote oplettendheid hunne belangstelling aan den dag, naarmate de voordragt levendiger en dramatischer is, die meermalen door improvisatie zeer interessant wordt; en is de vertelling ten einde, zoo geeft de waard eene kleine gifte, waarbij de gasten gewoonlijk nog eenig vrijwillig geschenk voegen.

De *Poëzie* is den Arabieren aangeboren. Rijmen en assonancen stammen hoofdzakelijk van hen af en men vindt menigvuldige improvisators onder hen.

Even zoo talrijk zijn de volksliederen. Verscheidene van dezelve zijn zeer satyriek, andere vrij beuzelachtig: de inhoud der meesten zijn klagten over de smarten der liefde, en de daarin voorkomende beelden zijn gekozen overeenkomstig de zeden en den aard van het land. De dichter vergelijkt zijn meisje met de volle maan, haar oog met dat der gazel, hare wangen met het rood der roos, haren adem met de geur der jasmijn, haar geduld met dat des kameels, enz. — Er zijn dichters, die, voor de rondwandelende zangeressen (Alméhs) in Caïro, iedere maand, een lied vervaardigen, hetgeen daar van mond tot mond gaat.

(1) Uit »Egypte zoo als het thans is, het land, des zelfs bewoners en koningen." Leipzig, 1841.

De *muziek* treft niet minder de aandacht des Egyptenaars. De ernstige man acht dezelve zeker beneden zijne waarde, en de profeet heeft ze zelfs in den ban gedaan; evenwel zingen mannen, vrouwen en kinderen, als om strijd, gedeeltelijk uit vermaak, gedeeltelijk om zich den arbeid minder gevoelig te maken; ja, zelfs de *koran* wordt in de scholen gezongen, en zelfs de benaming *muziek* bleef men steeds aan de bedoelde kunst geven. Vele volks-zangen in Egypte hebben eenige overeenkomst met de wijzen der Spaansche romances, dewijl de Mooren deze derwaarts hebben overgebragt, aan welke, volgens de overlevering, Europa de trommels en orgels zou verschuldigd zijn. Intusschen is de Egyptische muziek geheel en al ontaard en niet met de onze te vergelijken, zoodat de Europeër zich evenmin voorstellen kan hoe de Arabier smaak in de onze vindt. Zijne tusschen-poozen zijn zeer klein en gaan in derde, ja zelfs vierde en achtste toonen, zoodat geene onzer keelen dezelve kan teruggeven.

Eene zekere zwaarmoedigheid in de melodie evenwel, die in weinige noten opgesloten ligt, een zeker gevoel en zekere eenvoud, kunnen niet nalaten dikwijls een' aangenamen indruk te weeg te brengen, en daarin ten minste komen alle Europeanen overeen, dat er in het gezang der Muezzims, die dikwerf eene heerlijke stem hebben, wanneer zij van den hoogen minaret de omstanders oproepen ten gebede, iets ongemeen ernstigs en verhevens ligt. De Egyptenaren zelven brengen hunnen zangers de levendigste vereering toe, en roepen, doordrongen van dezelve, hun niet zelden een »God zegene u!" of »God beware uwe stem!" toe. Het is, als hebben de tegenwoordige bewoners van Egypte de neiging tot de muziek van hunne voorouders overgeërfd, want de takt en maat zijn hun aangeboren. Wanneer verscheidene Egyptenaren gemeenschappelijk arbeiden, zoo wordt ook daardoor iedere beweging geregeld, naar de heerschende behoefte verhaast en een algemeen koor daarbij aangeheven. Vele handwerken hebben hunne afzonderlijke liederen, bij voorbeeld de koffij-stampers, de matrozen, de waterscheppers. De ouden gewagen van de schoone gezangen aan den Nijl, en deze zweven misschien nog op de lippen des volks, — dezelfde, die eenmaal voor 2000 en meerdere jaren hier vernomen werden.

Eene menigte muziek-instrumenten zijn slechts hier inlandsch, bij voorbeeld, de trommel, die gevoegelijk met een' grooten koperen ketel kan vergeleken worden, welks opening met perkament gesloten is; eenige verschillende soorten van bekkens, die bij processies gebruikelijk zijn; cymbalen, castagnetten van koper, waarmede de danseressen hare bewegingen begeleiden; eene soort van tambourin; een trommel, die kegelvormig is, en naar beneden in een' hollen steel uitloopt, waarmede dezelve vastgehouden wordt, terwijl de andere hand er op slaat. Men zou dit werktuig een' trechter kunnen noemen; de Egyptenaren weten er evenwel regt aangename en origineel verbondene toonen uit te lokken. Van de blaas-instrumenten heeft men zekere soort van fluiten, schalmeijen, hautboën, en eene flageolet met een dubbel mondstuk, welke inzonderheid gevonden wordt bij de schippers op den Nijl.

Het eenvoudigste instrument is de monochord, waarmede de improvisators en sprookjes-vertellers zich begeleiden, en daaruit toonen voortbrengen, die men voor klanken der menschelijke stem zou houden. Hetzelve wordt bespeeld met een' strijkstok. Wijders treft men er violen aan met twee snaren uit zaâmgevlochtene paardeharen, waarvan de kast uit twee derde-deelen eener doorboorde kokos-noot bestaat; vervolgens eene luit, gelijk aan de Grieksche; eene soort van harp, welke met den griffel bespeeld wordt, en eene guitaar met zeven snaren, welke op dezelfde wijze als genoemde harp wordt bespeeld.

Zangers van professie zijn niet gezien, en neemt men hen bij zich in huis, zoo ontvangen zij voor een' geheelen nacht ongeveer 3 tot 4 franken; somtijds leggen de gasten ook nog wel eene kleinigheid uit, en, wanneer men hun likeur of dadel-brandewijn schenkt, drinken zij met zeer veel graagte, totdat zij geheel en al beschonken zijn. De zangeressen, *alméhs*, die de Europeër verwart met de danseressen, zijn meer gezien. De rijkere vrouwen laten haar dikwijls bij zich in den harem komen, terwijl de huisheer met zijne vrienden hare gezangen in den tuin aanhoort. — MINUTOLI leerde er eene kennen, die zeer beroemd was en zich duur betalen liet. Vóór dat zij aanving kreeg zij een shawl van casimir ten geschenke, en werd daarna nog rijkelijk beloond. Ook onder de zangers treft men vele schoone stemmen aan, die inzonderheid door hooge, langaangehouden, trillende toonen trachten uit te munten en daarbij wonderlijke poisen maken.

Toen het Egyptische leger op Europischen voet ingerigt werd, nam men ook bij de regimenten zulk een muziek-corps aan. Men liet eene compagnie Fransche muziekanten overkomen, aan welker hoofd een voortreffelijke, Spaansche kapelmeester stond, en men bragt 200 leerlingen te zamen, die onze noten en instrumenten moesten leeren. De tamboers oefenden zich in de Fransche marschen, en de jonge Arabieren bestudeerden de Fransche aria's; intusschen hebben zij niets daarmede gewonnen, evenmin als het leger, want het ontbreekt hun aan allen lust. De groote trommel alleen bevalt hun. Nu heeft ieder regement wel zijnen kapelmeester, doch wie zou er in staat zijn alle instrumenten te bespelen en onderwijs op dezelve te geven!

Stedelijke Publicatiën.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN der stad Arnhem brengen hiermede ter kennis van een iegelijk, wien het aangaat, dat de natuurlijke kinderziekte zich geopenbaard heeft ter dezer stede in de slaapstede, genaamd het *Anker*, bij *Pieter Hoksbergen*, in de Langstraat en dat het gewone teeken tot waarschuwing voor dezelve is geplaatst.

Wordende mitsdien een iegelijk vermaand zich van eenige communicatie hoegenaamd met voorschreven slaapstede te onthouden, opdat de natuurlijke kinderziekte binnen deze stad niet verder voorgeplant worde.

En zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse, alhier gebruikelijk.

Arnhem, den 8sten juli 1841.

Advertentiën.

Getrouwd:

A. F. F. MäHLER,
en
A. M. C. SPRENGER.

DAMME, 30 Junij 1841.

DEPARTEMENT VAN FINANCIEN.

Administratie der Domeinen.

Agentschap Zutphen.

VERPACHTING
VAN
GARVEZADEN, TIENDEN EN KOORNUITGANGEN.

De AGENT VAN HET DOMEIN, te *Zutphen*, zal op Maandag den 12den Julij 1841, des morgens ten 9 ure, ten overstaan van het Plaatselijk bestuur van *Borculo*, in het openbaar aan de meestbiedenden op het Gemeentehuis aldaar VERPACHTEN:

1. De *Kannunneketiend*, te *Oldenkeppel*.
2. De *Tiend* van de *Boshuurne*, onder *Laren*.
3. De *Graftiend*, onder *Lindvelde*.
4. De *Hupselsche Garftiend*.
5. De *Garve* van 't Erve *Kottelenburg*, onder *Laren*.
6. De *Garve* van de *Rosenkamp*, te *Nede*.
7. De *Koornuitgangen*, onder *Lochem*.
8. De Idem, onder *Laren*.

En op Dingsdag den 13den Julij 1841, des morgens ten 9 ure, ten overstaan van het Plaatselijk bestuur van *Aalten*, ten huize van *VAN EERDEN* in de *Roskam* aldaar.

1. De *Schepeltiend* uit het Goed *Averveld*, onder *Aalten*.
2. De *Graf* en *Markentiend*, onder *Winterswijk*.
3. De *Graf* en *Markentiend*, onder *Aalten*
4. De *Schepeltiend*, onder *Varsseveld*.
5. De *derde Garve* van het Erve *Laar*, onder *Varsseveld*.
6. De *derde Garve* van het Erve *Loo* of *Arendsgoed*, onder *Aalten*.
7. De *derde Garve* van het Erve *Neerhof*, onder *Aalten*.
8. De *derde Garve* van het Erve *Nonhof*, onder *Aalten*
9. De *derde Garve* van het Erve *Tjeenk*, onder *Winterswijk*.
10. De *derde Garve* van het Erve *Colenberg*, onder *Winterswijk*.
11. De *derde Garve* van het Erve *Stottelden*, onder *Winterswijk*.

Waarvan de Conditiën ter lezing liggen zoo ten kantore van voornoemden Heer Agent, als ter Secretariën der welgemelde Gemeenten.

De Agent voornoemd,
(Get.) *J. VAN LAMSWEERDE.*

---

††† De Notaris *KOLFSCHOTEN*, te *Arnhem*, zal, op Donderdagen den 15den en 29sten julij 1841, telkens des avonds om 7 ure, in het Logement het *Hof van Holland*, in de Weverstraat aldaar, publiek veilen en verkoopen de navolgende alle in de Langstraat te *Arnhem* gelegene HUIZEN:

1°. Een HUIS en ERF, van ouds *het Fortuin* genaamd, Wijk B, N°. 244, Kadaster Sectie O. N°. 1536.

2°. Een HUIS en ERF, van ouds *den Toren* genaamd, Wijk B. N°. 255, Kadaster Sectie O. N°. 1087.

3°. Een HUIS en ERF, Wijk B. N°. 235 Kadaster Sectie O N°. 1094.

4°. Een HUIS en ERF, Wijk B. N°. 213, Kadaster Sectie O. N°. 1127.

Nadere Informatiën te bekomen ten Kantore van voormelden Notaris.

Men is voornemens, om, ten overstaan van den Notaris Mr. *JB. NIJHOFF*, residerende te *Arnhem*, op Donderdagen den 15den en 29sten Julij 1841, bij inzet en toeslag, telkens des avonds ten 6 uur, in het *Zwijnshoofd*, te *Arnhem*, publiek aan de meestbiedenden, te verkoopen:

Een HEERENHUIS en ERVE, in de Walburgsteeg te *Arnhem*, Wijk F. N°. 26, en een daarnaast gelegen HUIS. — Voorts eene VROUWEN-ZITPLAATS in de Groote Kerk, te *Arnhem*, in het Middenpand de 11e bank de 8ste plaats. — Verder het LANDGOED *GROOT* en *KLEIN PLATTENBURG*, benevens eene WEIDE, *de Doodkamp*, en een stuk BOUWLAND met eene streep AKKERMAALSBOSCH; — de BOUWHOEVE *de Lange Schuur*, en eene WEIDE *het Elserslag*. Alles gelegen in de Gemeente van *Arnhem*; het Bouwland, voor een groot gedeelte, aan en langs den Straatweg op *Velp*, tegenover het Landgoed *Klarenbeek*, en, om deszelfs ligging, bijzonder geschikt tot het AANLEGGEN VAN EENE BUITENPLAATS. — Al de Landerijen te zamen ter grootte van ongeveer 20 Bunders.

De veiling zal plaats hebben in perceelen en massa's, zijnde alles breeder bij biljetten beschreven; terwijl nadere informatiën, omtrent de verkoopsvoorwaarden, en inzage der kaart te verkrijgen zijn ten kantore van de Notarissen Mrs. *JB. NIJHOFF* en *W. H. TAAIJ*, beide te *Arnhem*.

---

††† Het HUIS en de BAKKERIJ van wijlen de Ehelieden *VAN STAA*, op den Grooten Oord te *Arnhem*, Wijk C. N°. 75, werden ingezet en verhoogd tot . . . *f* 3747.

De toeslag van hetzelve is bepaald op Donderdag, den 15den Julij 1841, des Avonds ten zes ure, in het Logement *het Zwijnshoofd*, te *Arnhem*; terwijl nader op hetzelve kan gehoogd, en inlichtingen over hetzelve gevraagd kunnen worden ten Kantore van den Notaris Mr *W. H. TAAIJ*, te *Arnhem*

*** Bij de Boekhandelaren *KETS EN LAMBRECHTS*, te *Doesborgh*, is van de pers gekomen en alom verzonden:

I. VERHANDELING *over het wenschelijke eener meer ligchamelijke opvoeding in Nederland*, door Dr. *J. DEN BEER POORTUGAEL*, *Ridder van de Militaire Willems orde*, enz. *f* 0,25.

II. JOZEF II EN PIUS VI, *Eene stem uit het verledene ter waarschuwing voor het toekomende*, door *J. WANGENMüLLER*. *f* 0,75.

Dit stukje, door eenen liberalen Katholiek met groote onpartijdigheid geschreven, verdient eene ernstige aandacht zoo wel van Katholieken als van Protestanten.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.